

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

I alt dette ubestændige og skiftende står De Forenede Nationer dog trods alt som midtpunktet, samlingsstedet, hvor magtgrupperne mødes, og hvor de brændende spørgsmål på demokratisk vis drøftes og forhandles. Vi må aldrig tabe af syne det instrument, som her er skabt til støtte for fredens sag i verden, og alle bestræbelser må samles om at gøre De Forenede Nationer til det, som det var tænkt: et arnested for fredens og frihedens bevarelse og et organ, der opfylder menneskehedens angstfyldte håb om en ny og bedre verden.

Aksel Larsen: Da denne debat begyndte i torsdags, ønskede udenrigsministeren ikke at udtale sig nærmere, men bebudede, at han ved senere lejlighed ville beskæftige sig med de af mig fremførte synspunkter. Den lejlighed, der måske passede den højtærede udenrigsminister, og som han i hvert fald følte sig tvunget til at benytte, kom i går. Udenrigsministeren benyttede den til i størst mulig udstrækning ikke at beskæftige sig med, endsige forsøge på at imødegå, de af mig fremførte synspunkter og fremdragne kendsgerninger, men gav en meget vag og ufuldstændig redegørelse for den internationale situations udvikling, parret med et spagt defensorat for Danmarks fortsatte deltagelse i Atlantpagten med alle dens følger og for regeringens godkendelse af vestmagternes iver efter at genrejse den tyske militarisme.

I en tid, hvor krigens trusel har hvilet over folkene i en årrække og krigspolitikens byrder er blevet stedse mere tyngende, men hvor der endelig har åbnet sig reelle muligheder for international afspænding og sikring af freden, er det på det nærmeste tragisk at måtte konstatere, at skal man dømme efter udenrigsministerens redegørelse, har den danske regering ikke andet bidrag at yde til bestræbelserne for afspænding end fromme håb og udtalte kønne ord uden noget, der blot ligner reel handling. Hvis regeringen — som man vel burde slutte af udenrigsministerens tale — blankt godkender vestmagternes årelange sabotage af stormagtsforhandlingerne og deres stædige og stereotype modstand på Berlin-konferencen af en fornuftig og fredelig ord-

ning af Tysklands forhold, er det forståeligt, at regeringen og dens folketingsflertal ikke ønskede en udenrigsdebat i folketinget, før de fire udenrigsministres konference måtte formodes at være endt. Men en sådan holdning, en sådan politik, er ikke i Danmarks interesse; den er ikke i overensstemmelse med det danske folks interesser og ønsker. Og måske betyder udenrigsministerens tavshed om nogle af konferencens vigtigste spørgsmål og hans undvigende udtalelser om andre, hans meget svage forsvar for regeringens officielle Tysklandspolitik, at man alligevel nærer betænkeligheder. Vi har i alt fald lov at håbe det.

Blandt meget andet kan udenrigsministerens udtalelser om Kina begrunde et sådant håb. Udenrigsministeren erklærer, at

„Danmarks principielle stilling til det kinesiske spørgsmål er klar nok. Vi har forlængst — som et af de første lande — anerkendt regeringen i Peking, og vi er stadig principielt af den opfattelse, at Pekingregeringen også bør repræsentere Kina i FN. Vi finder det endvidere naturligt, at en endelig overenskomst til sin tid om de globale politiske problemer kommer til at omfatte stormagten Kina.“

Det kan jo vanskeligt opfattes som andet end en afstandtagen fra USAs udenrigsminister, hr. John Foster Dulles' frådene angreb på Pekingregeringen, især på dens udenrigsminister, Chou En-Lai, som Mr. Dulles karakteriserede som en blodbesudlet herre, som anstændige folk ikke kan være i stue sammen med, endsige forhandle med. Det kan dog altså den danske udenrigsminister godt, og det kan Danmarks diplomatiske repræsentant i Peking godt, og når regeringen principielt mener, at Pekingregeringen bør repræsentere Kina i FN, og når den danske udenrigsminister her i tinget erklærer, at efter hans mening er Kina en stormagt, hvilket Mr. Dulles jo hidtil har bestridt, må udenrigsministerens og regeringens standpunkt jo være en fordommelse af Amerikas Forenede Staters anerkendelse af såvel den økonomiske som den militære støtte til pirathøvdingen på Taiwan eller, som man med et forkert ord kalder denne ø, Formosa. Det havde dog været ønskeligt, om regeringen gik et naturligt skridt videre og i praksis levede op til sine prin-